

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Prez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjataj,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

↳ Sserbske njedzelske lopjeno. ↲

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knižicisćežetni w Budničinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž.

1. njedzela po tšjoch kralach.

Rom. 12, 1—6.

A to šlowo šezini šo čžěło a bydlešče njes nami a my wi-
džachmy jeho krašnosć, jako krašnosć jeho jenicžkeho narodženeho
šyna wot Wótza, pokne hnady a prawdy, tak Jan w šapocžatku
šwojeho šezjenja wušnawa, w duchu na tón čžaj wróčejo hladajo,
hdžej bč wón šwědč Jesuškowego žiwjenja a škutkowanja byl.
Tutu krašnosć, kotraž šo tež š njškosće a šhudobny Jesuškoweje
šwěčezi, nam šezjenja čžaja Šhryštusškowego šjewjenja, w kotrymž
nětko štejimy, bliže wopři ja. Wny ju widžimy w tych šlowach,
kotrež je Ješuš rěčat, to šu šlowa wěčžneho žiwjenja; my ju
póšnawamy š tych škutkow, kotrež je Ješuš dokonjat, to šu škutki
bójšteje mozy a hnady; wona šo šwěčezi š jeho žytleho žiwjenja a
šadžerženja, kotrež šwojeho runječa njeje měło. A šchtóž šo
nutrnje do teho pomuri, šchtóž čži 4 šezenišoj wo Ješužu powje-
daju, budže tón móžny šadžiščež, kotryž je dostal, tež š tuty
šlowami wušnacž dyrbječ: Wny widžachmy jeho krašnosć, jako
krašnosć teho jenicžkeho narodženeho šyna wot Wótza. Ale to
njebudž jenicžki plód šjewjenja krašnosće Ješuškoweje, šo ju na
nim widžimy a póšnajemy. Šdnyž Bože šlónčežło na čžěmnu
šemju šwoje šwětkle prubi šezjele, bywa šemja šama šwětkla, a
měžacžk, kiž šwětklo šam nima, ale jo wot šlónza doštanje, wot
šlónza wobšwětklenu šwětklo rospšchěščžera a roššchěrja. Tak ma-
my tež nny, hdnyž šmy Ješuškowu krašnosć widželi a na šebi šho-
nili, tutej krašnosći š naš won šwěčežiez dacž, našče šmyšlenje a
šadžerženje ma šjewieč, šo šmy džěči šwětkla. Na tutu našču
pšchišlušnosć naš epistolu tuteho čžaja Šhryštusškowego šje-
wjenja dopominja. Dženšnišča nam šchtyri dobre plody, kotrež
maja našče žiwjenje debieč, wopřišuje.

1. „Ja napominam waš, lubi bratija, pšches tu šmilnošć
Božu, jo byščeže šwoje čžěla podali ša žiwy, šwjaty a Bohu
špodobny wopor, kotryž je wašča rošmna Boža šlužba.“ Wšče-
lafe šu te wopory, kotrež šo w tutej wójuje ša wóžny kraj pšchi-
nječu; najwjetšče šu tola čži pšchinješli, kiž šu šwoje čžěło a
žiwjenje woprowali. Š nješapominnym džakom budžemy štaj-
nje na nich špominacž. Ale jedyn je nam tola hiščeže wjazh,
hacž wóžny kraj, jenemu šmy hiščeže wjetšči wopor winoječi,
to je tón Knjes našč Bóh. Wón je nam čžěło dak, njedyrbječ
jo jemu šwječieč? Ješuš je šwoje čžěło ša naš ša wopor podal,
duž je tež našče čžěło jeho, a my mamy š nim tak čžinič, šo jemu
š čžezjezi a šlužbje šluži, kaž šwj. Pawol praji 1. Kor. 10, 31:
Njeh wy šezje abo pijezje, abo šchtož wy čžiničje, čžiničje wšchitko
Bohu š čžezjezi. Šaj do šmjercze mamy šwoje čžěło Ješušk-
weho mjena dla dacž, jeli šo šebi wón to žada. To by prawy
wopor byl a prawa Boža šlužba, wot kotrež bychmy wulke
žohnowanje měli, pšchetož Ješuš praji: Šchtóž šwoje žiwjenje
šhubi moje dla, tón budže jo namafacž. To šu čži šwadny
šwětkojo, kiž šu Šhryšta dla šmjercž pšchěčžepili, derje wjedželi
a š tym šo trošchtowali. Tak je Pawol w šwojich rječafach še
wšchey wječefošezju šwojeho Šbóžnika pošnal a še šwjatej šmuži-
tošezju pišal: Ja budu hižo woprowany, a čžaj mojego woteń-
dženja je bliško; ja šmy šo dobre bėdženje bėdžil, ja šmy dobėhal,
ja šmy wėru džeržal; na to je mi wotpožožena křona teje praw-
došezje, kotruž budže mi tón Knjes na tamnym dnju, tón prawy
šudnik podacž, niž pak mi šamemu, ale tež wšchitkim, kiž jeho
šjewjenje lubuja. Taki wopor budže šebi tón Knjes š čžezka wot
naš žadacž, nječamny jemu pak tón mjenšči pšchinječ? Po-
dajmy jemu tola šwój jayš ša wopor, šo nješorne, šelšarne,

pschibłodne słowa wjazb njerěči, ale sčtož je dobre k polěpschenju a lubosne k blyshchenju. Podajmy jemu swojeje moczi sa wopor, so njebyshčtej sa stej žadoscžu a knicžomnoscžu hladatej, ale sa tym, sčtož je jemu spodobne; a swojeje wuščy, so njebyshčtej na wabjenje śwěta, ale na Bože słowo posłuchatej; a swojeje ruzy, so bo njebyshčtej i njeprawdoscžu womasatej, ale k džělu, derjecžinjenju a modlenju služitej; a swojeje nosy, so njebyshčtej po radže bjesbóžnych khodzitej a na drósy hróschnikow stejatej, ale na Božich pucžach a po Jesuřowych stopjenjach kroczitej. To cžělo, w kotrymž nětko pschebhwamy, je wsčaf jenož proch a semja a so sažo do semje sawróczi, i kotrejež je wjate; ale Bóh je jo tola k wulkej cžesczi wuswolil a postajil. W tutym brachniwym řudobju swojeho cžěla Božeho Ducha nořhny, kotrehož řmy pschi swojeje křečženizy dostali, wono je templ swojateho Ducha. Nasche cžělo tež njebudže w semj wořtacz, ale budže psches Božu móž horjestanycz, pschekrařnjene budže k wěcžnemu njebjeskemu řiwjenju khmane. Přecž teho dla je wschitkim, sčtož mohło nasche cžělo, tutón templ Boži, womasacz a wohanibicz; precž se wschěmi cžělnymi lóschtami, kiž napschecžiwu duřchi wojuja! Cžinimy to, sčtož Pawoł wo řebi praji: Ja pojimam řwoje cžělo a wosřludžu jo na řlužbu, so bych ja, hdyž druhim přěduju, řam do poroka njesapanyř. Stróřboscz, měřnoscz, cžisřoscz, pózcžiwoscz, džělatoscz, cžěnoscz, to řu pocžinki, kotrež cžělu derje pschisřteja a psches kotrež jo Bohu sa wopor podawamy, hdyž řmy přjedy řwoju wutrobu psches wěru do řesom řhřysta Bohu woprowali.

2. „A nječiniče po runym mařchnju tuteho řwěta, ale pscheměničje řo i wobnowjenjom řwojeje myřle, so byshčeže wy řpytali, kotra je ta dobra a spodobna a dořonjana Boža wola. Sažo dobry plód křečezanskeho řiwjenja. Křečezan njeřmě w rořčenju řwojeho řnutskowneho cžłowjeka pschestacz, ale dyrbi řo lěto wot lěta pscheměnič psches wobnowjenje řwojeje myřle, so řhřystuř w nim pschězo bóle řwoje byče řostanje. Kaž nasche cžělo lěto wot lěta pschězo bóle k řmjereči řrawi a nasche mořy i lětami wotebjeraju, tak dyrbi na wopař tón řnutskowny cžłowjek pschězo bóle k wěcžnemu řiwjenju řrawicz, so je pschězo móžniřchi, cžerřtwiřchi, řiwřiřchi. Plód řchřtoma řo po něcžim rowiwa; najpřjedy mařch mařy řapocžatř w řčenju, potom řčenje wotpadnje, ale tón plód wostanje; je wsčaf hiřcheže řěry a řo njemóže wuřiwacz, tola pod pruhami řlónza řrawi, doniž řkónčnje w cžařu řnjow njewotpadnju. Runje tak je je řnutskowny řiwjenjom, i nim dyrbi do přědka hič, myřil ma řo pscheměnič a wobnowicz. Tu njeđyrbiřch řčenje hižo sa plód džeržecz, tu řo njeđyrbiřch džiwacz, so je hiřcheže telko njeřrařch křečezanow, kotrychž řyře wařchnje hiřcheže je kaž njeřrařch plód řchřtoma. Je-li pař Boža řnada i nimi, džě i nimi do přědka, woni řo i wobnowjenjom řwojeje myřle pscheměnja, bywaju pschězo řrařřchi, hač řkónčnje tón řnjř pschindže a iřch do řwojich bróžnjow řhromadžuje. Nam je pař nuřne, so Božeř řnadžě, kotraž na naschim řnutskowny cžłowjeku džěla, njewobaramy a njeřadžěwamy. Tehodla Pawoł napomina: Nječiniče po runym wařchnju tuteho řwěta! Šwěř leži pschězo w řlym. W nim džě wot jeneho řhřcha k druhemu. Nječinič po jeho wařchnju. Wotpořožny po přěřiřchim wařchnju teho stareho cžłowjeka, kiž psches jebate lóschty řo řkař; wobnowimy řo pař w duřhu řwojeje myřle a wobleczimy řo teho noweho cžłowjeka, kotryž je po Bóřy řtworjeny we wěřnej prawdosczi a řwřatosczi. Cžim řwěřniřcho to cžinimy, cžim řěpje tež pólnajemy, kotra je ta dobra a spodobna a dořonjana wola Boža, hač dóřdžemy k jenakeř wěřje a pólnaczu teho řřyna Božeho a budžemy dořonjany muž, k wschemu dobre mu řřutku hotowi.

3. To je něřhřto wulke, takle řo wobnowjecž a na pucžu

wěry, pólnacza a wuřwójeczenja do přědka krocžicz, takle sa wyřřotim a krařnym wotřhwjenym řónžom honicz. Ale hladajmy řo, so řo njeřjebamy, so řebi i wobnowjenja řwojeje myřle a je řwojeje bohobojajnoscže řanu řamřnu řhwalbu njeřtwarimy. Tehodla našcha epistola dale praji: „Ja praju psches tu řnadu, kotraž je mi data, kóždemu řjes wami, so by ničto wjazy do řo njeđeržčal, dylři řo řlucha džeržecz; ale so by kóždy i řosomom, řchřtož řdobne je, do řo džeržčal, sa tym jako Bóh řonu měru teje wěry je wotmēřil.“ Tu widžimy nowy plód křečezanskeho řiwjenja. Šdyž cžłowjek řo řam njeřhwali a njeřosbēha, ale w ponizřosczi a pokornosczi poměřnje a řnadnje wo řebi myřli a řferje na řwoje řhřchi řpomina, dylři na řwoje pocžinki, mamy wschřtzy tón řacžičecz, so křečezaniřke řmyřlenje w nim byřli. To je něřhřto wohidne, hdyž řchřto i knicžomny řordženjom pschězo řo řam řhwali a wulzy cžini, řwoje řřutki a řařluzby wuřbēhuje, a hdyž ničto řhwalobneho na nim njeje widžecz, řřeczřniwo řo řyta řamolwójecz a wuwiniwacz. To řanemu řhřdemu řhřchniřkej njeřpschisřtej, řajzyž tola wschřtzy řmy. Tehodla Pawoł napomina, so by ničto wjazy do řo njeđeržčal, dylři řo řlucha džeržecz. Kaž řhwalēřke řlowa a řorde wařchnje našchu wutrobu řanja, tak wěřna, cžicha ponizřoscz řebi našchu wutrobu dořywa. Š wutrobny řmucžom řlyřchimy, kař Abraham řo pokorja: Ach hlaj, ja řym řo řřhřobliř řeczecz i tym řnjēřom, hač runje řym řemja a popjek; kař řakub řo ponizřuje: Ja njeřřym dořojny wschřitřeje řwojeje řmilnoscže a řwěřnoscže, kotruž mi, řwojemu wotrocžkej, řy wopokafař; kař Pēř k řesuřowymař řolenomař panje a řřēnje: řnjēže, dži wote mnje won, pschetož ja řym řhřchny cžłowjek; kař wojeřři řetman w řapernaumje ponizřuje wuřnawa: řnjēže, ja njeřřym řódnny, so by ty pod moju řřechu řchol, ale prař jenož řlowo, dha budže mój wotrocžř wuřrowjeny; kař Pawoł řo přěřjeho řjes řhřchniřkami a najmjēřskeho řjes řaposhřtokami njenuje, kiž njeje řódnny, so jemu řaposhřtok řřkaju. To je řmyřlenje a wařchnje, kotrež řo Bohu řpodobna. Džimy a cžinimy teje runoscže, řhóžimy w prawej, wutrobnej ponizřosczi psched Bohom a cžłowjekami!

4. Řnicžomna řordoscz nař kaž wot řhřřtuřa, nascheje řlowy, tak wot řjednocženřtwa w luboscz, řařkež mamy tola řjes řobu měcz, wotdžěli. Řorda wutroba je řebicžiwu a praweje lubosče nima, duž tež řaneho wutrobneho řjednocženřtwa i druhimi nima, je pschězo řama sa řo. Wutrobna ponizřoscz pař nař i řhřřtuřom a i řeho wěřjazyřmi řawami řjednocza k prawemu, řiwemu řjednocženřtwu w luboscz. Tehodla našcha epistola dale praji: „Kaž my w řenym cžěle wjele řawow mamy, ale wschřitře řawy pař nimaju jenake džělo: tak je nař wjele jene cžělo w řhřřtuřu, ale bjes řobu je ředny drugeho řaw, a mamy wschēřte dary po tej řnadžě, kotraž je nam data.“ To je řchřtwóřny dobry plód křečezanskeho řiwjenja, hdyž mamy řo w luboscz i řawy jeneho cžěla pod jeneř řlowu, kotraž je řhřřtuř. Řjes řobu je ředny teho drugeho řaw, powokany, druhim řluzicz i řym darom, kotryž je dořtař, powokany, w druhich a i druhimi řhromadžě tej řlowje, t. j. řhřřtuřej, řluzicz. Luboscz nař wucz, so řo řami řapřewamy, řebi řjes řobu řwoje řhřchi a řlabosče wodawamy, ředny teho drugeho wobčeřnoscz nořhny, řo wjeřelinu i řym, kiž řo wjeřela a řřakamy i řym, kiž řřakaju, so we wschřitřich bratrach řhřřkuřowe řawy widžimy, kotrehož je Bóh sa řlowu na wschřitřo tej řřřwi postajil.

To je řjany plód křečezanskeho řiwjenja, hdyž řwoje cžělo Bohu sa wopor podawamy a tež se řwojim cžělnym řiwjenjom jenicžy jemu řluzimy. Řjēřchi je tón plód, hdyž řo njeřpschēřřawajzy pscheměnjamy i wobnowjenjom řwojeje myřle a sa dořonjanoscžu řonimy. Hiřcheže řjēřchi je tón plód, hdyž wschřitřu řordoscz i wutroby wucžerimy a řo sa niřřich, řnadnyřch,

Khudych dzeržimy. Najlubošnišča pač je ta lubošč, kotraž to fwoje njeprhta, ale chze druhim fluzič, haj, kotraž fwoje najwjetšche wješele w tym namaka, temu Rnješej fluzič w jeho najmjenišchich bratrach. Duž prózujimy šo, šo by tež nasche žiwjenje s tajtimi plodami psychene bylo, kotrež wobšwědčja: my šmy Jesuhowu krašnosč widžili! Hamjeń.

M. w Hr.

Nascha „rosomna Boža fluzba“.

— List k Romšk. 12, 1—8. —

Šlób: Dženš khwalče Boha, kšcheseženjo! zc.

Bóh daš šo nam je w Khrystušu,
šo Bože džěči šmy. —

Duž podawajimy k woporu
jom' fwoje wutrobny! —

Esó jemu šwjećimy džafownje,
kiž jeho džěči šmy,
šo čžělo wopor žiwj je
a Bohu špodobny!

To Boža fluzba rosomna
budž našcha kóždy čžaf!
Njech šmilnosč Boža wobnowja
a wušwjećuje naš!

Šo waschnju šwěta njecžimy
my runym na nihdy;
šo wobnowjejo pscheměnimy,
šo w myšli nowi šmy!

Šaš rošefnawadž wušnjemy,
šhto Boža wola je;
to šaměr dobry, špodobny
a dokonjanj je.

A s ponižnosčju psychmy šo,
šadž nam šo pschisłuscha!
Do kraleštwja džě fwojeho
Bóh wěrje šastup da.

Šadž štawow w čžěle wjele je,
jich džělo wšchelake,
šaš w Khrystušu šmy psches jene;
w nim čžělo jene je.

Šež darow wšchelle wudžěla
nam hlowa njebjeska,
šo fluzba Bohu špodobna
běh našch je žiwjenja.

Ščtóz dostaš dar je wěšchženja,
šo k wěrje špodobnej!

Ščtóz fluzbu abo wučžbu ma,
pač šwěru měj šo k njej!

A napominaj wutrobnje,
ščtó napominadž ma!

A s wutrobneje šwěrnosče
njech dar nam pošhadža!

Ščtóz roškasowadž druhim ma,
tón tež šo poštaraj!

Ščtóz se šmilnosče wudžěla,
pač s wješelosčju daš! —

Šlaj wopor Bohu šwjatny šmy
psches šmilnosč Rnješowu. —

Duž jako Boži měšchnizy
jom fluzimy s radosčju! —

M. U.

Šnamjenjowa rěčž.

(Šowjedaničžko.)

Něhdy pschidžě na dwór jendžělskeho krala Šakuba I. šapóšlanž je Šchpaniskeje. Běšche to jara wučženy knjes, kiž šo w někotrych štarych a nowych rěčžach wuprajicž rošymjesche. Ale to jemu dosč njeběšche. Šižo někotre lěta dołho běšche šo prózowal šnamjenjowu rěčž wunamadž, s kotrež mohl jedyn druhemu tež najšlubšche a najwšchšche myšle šobudžělicž. Šo by džě krašna wěž byla! Njetrjebal wjazny franzowštu abo jendžělsku abo někajšu druhu rěčž wušnjecž. Němški filofsfa mohl kóždemu wukrajanej šwoju wučžbu rošestajecž, njetrjebawšchi ani šlowčžta zuseje rěče nawušnjecž, mohl ju Šchpaniskim a Športugijam haj šamo Turkam, njerěčžawšchi ani šlowčžta, s porštami pschednosčowadž.

Šadžrunje běšche šebi šapóšlanž šwoju šnamjenjowu rěčž derje wumyšlik, njeběšche šo jemu tola hač dotal radžilo někoho namadž, kiž by tutu jeho nowu rěčž dospolnje rošemil, hišchže wjele mjenje pač někoho, kiž by jemu s njej wotmolwjeć mohl. Čžim bóle pač šo šwešeli, jako škóncžnje muža namaka, kiž šo na woboje wuštesesche. Tuteho wulkeho ducha šejna na žyle špodžiwne waschnje. Šako běšche mjenujžy na dwór krala Šakuba doschot, špomni něhdy tež na tutu šwoju najšlubšchu myšl, na šwoju šnamjenjowu rěčž a woprašča šo Šeho Maještosč, hač drje je šo w jeho kraleštwje něčtó ša tutu myšl šajimowal. Šral Šakub pač, kiž běšche jara hordy na šlatwu jendžělskich wučženzow, hnydom wotmolwi „haj“.

„A hžě“, woprašča šo šapóšlanž dale, „pschebywasche tu tón mi jara čžěny a wažny muž?“

„W Šlasgowje“, wotmolwi kral, myšlo pschi tym na wučženza tamnišchjeje uniwěršity, kiž mějesche wulku šlatwu jako rěčžepšytnil.

Šapóšlanž wješle šawola: „Tuteho muža dhyrbju šejnacž a wohladadž! Šprošču Waschu Maještosč wo dowolenzu a wo kralowšte pschewodžžaje wopišmo.“

Šral Šakub njemóžesche tutemu pschecžju šchpaniskeho šapóšlanža ně prajicž, hačžrunjež pytny, šo běšche šo se šwojim wobkručenjom pschewhawata. Wučženz w Šlasgowje, na kotrehož myšlesche, běšche drje mišchtr mnohich rěčžow, ale wuštesesche dha šo tež woprawdže na šnamjenjowu rěčž? Ale kralowšte šlowo běšche šo wuprajilo, w Šlasgowje běšche mnohich wučženyh a mudryh mužow žiwych; wot tuty h mōžesche kral wotčžadž, šo budža tež doměru, kotruž kral do jich wučženosče mějesche, špokojicž a uniwěršicže nowu šlatwu dohnež. Šehodla pōšla hžjo prjedy, hač šapóšlanž do Šlasgowja wotpučžowa, list rektorej a šenatej Šlasgowškeje uniwěršity, w kotrymž šwoje pschecžja wupraji, šo by šo tola šchpaniskemu šapóšlanžej Donej Albarez de Šegas pošafalo, šo je tež w kraleštwje Šeho Maještosče na wulžy šlawnej uniwěršicže w Šlasgowje muž žiwj, kiž šo, šadž šo to pschisłeci, na tutu jara wažnu rěčž šnamjenjow derje wuštesji.

Rektor university dosta kralowski list, sawola wschittich profesorow a rofektajesche jim mēnjenja Jeho Majestoseje; pošlu- chachu a šo woprašowachu; rosumjachu drje jara derje grichisku a kacžanski rēcž, ale wo snamjenjowej rēcži njebēšche hiščeže nihtó šlyšchal. Wobšamknjachu šo šahodnje šadžeržecž.

Sapóšlanž dóndže a pschepoda hnydom rektorej šwój psche- wódžazy kralowski list, šo ša profesorom snamjenjowej rēcže wopraščejo. Jeho Majestosež bēšche prajila, šo tu tajki je, duž nješmēdžachu prajicž, šo tu tajkeho njeje; rektor tohodla wulžy wobžarowasche, šo je tutón wučenz runje šapucžował.

„Šdže dha je tutón džiwny muž?“ woprašowasche šo sa- póšlanž. „Chžu hnydom ša nim pucžowacž.“

„Bohužel“, wotmolwojesche rektor, „je tutón wučenz jara š czicha žiwý a nihtó wot naš njewē, hžje runje pschepýwa, hacž na nekajkej kupje abo w kralestwje.“

„Derje“, džesche šapóšlanž, „tutón mi tak čžesčomny muž je pódčan Jeho Majestoseže krala Jakuba. Tutón kral rosumi šo w šwojich krajach na dobry porjad. Wasch profesor snamje- njowej rēcže njebudže šo dolho pschibšluschnosežam šwojeho sa- stojnštwá šdalowacž. Šdy by tež mēšžazy abo žyfe lěto wuwostal, chžu na njeho čžafacž, pschetož je mi nad nim wjele ležane a jeho snajomštwó je mi wulžy wažna wēž.“

Rektor šo male njenastróži. Sawola tutón krócž niz jenož starych knjesow senatorow ale tež mlodych profesorow wschittich fakultow, „pschetož“, tak mēnjesche, „šnawo je njes mlodym do- rostom jedyn, kiž je nēšchto wo snamjenjowej rēcži šlyšchal a ju rošyni.“ W šhromadžišuje šo šnowa wo mēnjenju Jeho Maje- stoseže wupraji a š dobom tež wo twjerdej woli šchpaniškeho sa- póšlanža, kiž nochžyšche ani šo šmērowacž ani šo wotšalicž, prijedy hacž njeje teho jemu wot Jeho Majestoseže šlubjeněho profesora snamjenjowej rēcže widžal a š nim porčezal. Naj- prijedy šo stari knježa woprašowachu. Njemjedžacu šebi ža- neje žiwje rady. Žako pak šo mlodži woprašowachu, džesche jedyn prawawučenz, šo šo jemu psches Jeho egzellenzu, šchpa- niškeho šapóšlanža Dona Alvarez de Vegas trochu džiwne, haj šmēšachne šesda a šo ma šo tajkemu šmēšachnemu pschecžu tež šmēšachne dopjelujenje podacž. W Glasgowje je muž wošebje šmēšachneho rafa žiwý, jenowoczny řěšnik Jakob Nilson, muž, kiž we wschittich pomērach, byl-li jeho tež na hłowu štajil, šwój mēr šakhowa. Tutón ma šo Jeho egzellenzu šchpaniškemu šapóšlan- zej jako profesor snamjenjowej rēcže pschedstajicž a njedwēlujú, šo budže jenon očžny Glasgowski mēšchčan dwojomócžneho Španicžana šamo w tutej žyfe nješnatej wēdomosežži špokojicž.

Šhromadženi knježa šo wo šwojim mēnjenju woprašowachu, najwjazy jich žaneho mēnjenja njemēšesche. Žako pak nekotši nahladni stari knježa, kiž šo na šhutnosež a na šmēšachnosež jenaf derje wustejachu, temu pschibškowachu, wobšamknj šo, wēž takle řjadowacž. Jakob Nilson, jenowoczny řěšnik šo sawola a bēšche hnydom šwólňiwý šo ša profesora snamjenjowej rēcže wudacž. Jeho egzellenzu, šchpaniškemu šapóšlanzej pak šo šdželi, šo tu wot njeho wottežakany wučenzy nekto je, a šo chže jutje dopoldnja wokoło jednacžich jemu dopokas šwojeje nashonitoseže w snamjenjowej rēcži podacž.

(Pschichodnje dale.)

Wēšchčjenje wo šwonje.

„Wēchmý w Gentu, w tym psches wójnu šnatym mēščeže Belgisfeje“, tak psiche jedyn. „Na starej šwonowwēži bijesche 8. hodžinu. Tola tón stary šlawny šwón njebijesche wjazy šobu. Žene wēšchčjenje je stareho čžafa wo nim praji: „Šdyž tón šwón š jašnym šyntom šwoni psches kraj, ma w Šlandernškej šbože a

mēr šwój raj, hdyž pak tupy klineži tón hšób do kraja, bóršy šrudžby tam maja!“ W meji lěta 1914, šchtwórcž lěta do wu- dyrjenja wulkeje wójny, je šo šwón pušnyl.

Šmij.

Žaly po wšy žolty šmij,
Žerje macžer š džēcžimi,
Žerje dženkša Šcholežiz Žana,
Žutje šje šo Wšynkež Šana.
Žerje wowku, žerje džēda,
Po wšy knježi štyš a bēda.

Psches wučēš a wofna šaly,
Wschittich ludži we wšy šaly.
W komoržy na džowku čžafa,
W hródži na wotrocžka šafa.
Š wēštočžu pak šmija šmēja,
Šdyž tam wječor pjerje drēja.

Kajki je to šmij, ow wjeska? —
To je jasyš, kiž tu šleška,
Žži, šo pschibšlodža a hani,
Dobrych, šprawných ludži rani.
Šmija, kiž šo po wšy wije,
Ššwajth Žurij nješabije.

Šblifka a šdalofa.

Še Šserbow: W hodowných dnjach šaždženeho lěta bu nam ewangelskim Šserbam nowa nadžija na šastarānje našchich wošadow š duchownymi wobradžena. Študenta bohóškowštwá, š. leutenant Š. Ššyřora š Minakafa, šyn knjesa šararja Ššyřorch tam, je w pošlednich dnjach dezembra w Šipšku pruhowanja bohóškowštwá šobu čžinił a je š wulkej šhwalbu wobštal. Nječ tež hiščeže tutón naš ženicžki kandidata bohóškowštwá, we wójšku nētkle, je tola nadžija, šo najpošdžičeho pschi ššoncženju wójny š nam do Šserbow pschišdže, hždej štej Šucžina a Retežy hiščeže bjes šwojeju duchowneju. Šnjēs eand. theol. Ššyřora je tola, — šchtož by šo po prawom pola kóždeho šerbškeho bohóškowžy šamo wot šo šrošmnicž dyrbało pschi tajkej duchownej nušy šerb- škich wošadow, — pschilubil a šo na šo šwjafal, šo chže w Šser- bach škutkowacž. — Wšy pschėjemy našchemu knjesej kandidatej wjele šboža š tutemu pschi tajkich wójniškich wobštejnosčžach š wul- kej šhwalbu wobštatym pruhowanju!

— Šnjēs leutenant Wēser, šyn knjesa šantora Wēsera we Barcže, kotryž je tež študenta bohóškowštwá, njeje hiščeže šškad- nosčž dostal, š pola do domišny pschišicž a šwoje pruhowanje w Šipšku čžinicž. Nadžijamy šo, šo budže to jemu čžim prijedy čžim šepje móžno.

Rutherowe šłowa.

116.

Njej nihtó šepšchi na šenti,
Šacž kiž šwój jasyš wobknježi.

117.

Š temu wubjerny muž šlyšcha, kiž ma wutrobu šaž šaw,
njebojašnje wērnosež pišacž.

J. K.

Zamolwity redaktor: šaraf Wyrčacž w Nosačicach.

Soburedaktor: šaraf Mróžak we Łupoji.

Čiščēr a nakladnik: M. Šmolef.